

Náš Život

Advent 2015
č. 25

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

**Uvedení nového Misálu
do života církve**

Rozhovor



**Zdeňka
Jakubková**

**Návštěva ve farnostech
až z Afriky**

**Žehnání aut v Poniklé
a slavení místního posvícení**

Je Bůh matematik?

Zamyšlení učitele na pokračování



**Pozvání
do Roku milosrdenství**

Milí přátelé,

v našich farnostech se mnohé odehrálo a já spolu s redakcí děkuji všem, kteří se s námi podělili o své zážitky, postřehy, zamyšlení a přispěli do Našeho života. Adventní čas zahájil nový církevní rok věnovaný Božímu milosrdenství.

Jako každý rok i letos vyrazí čeští skauti do Vídně, aby nám přivezli Betlémské světlo. Zaujalo mě jejich motto letošního putování: „Pokoj ve mně – pokoj s tebou“. Kéž se i vám daří nalézt pokoj, když ve svých očistěných srdcích pocítíte lásku, kéž se opravdu radujete z narození Krista a z toho, že Bůh jedná ve světě skrze obyčejné lidi, tedy skrze každého z nás. Přeji vám požehnané a pokojné vánoční svátky!

*Za redakci Našeho života
Veronika Palmová*

Vánoce

Vánoční pořad bohoslužeb

Čtvrtek 24.12. - Štědrý den - „Půlnoční“

Poniklá	16:00
Harrachov	18:00
Rokytnice/Jiz.	20:00
Jablonec/Jiz.	24:00

Pátek 25.12. - Slavnost Narození Ježíše Krista

Rokytnice/Jiz.	8:30
Jablonec/Jiz.	10:30
Harrachov	16:00
Poniklá	18:00

Sobota 26.12. - Svátek sv. Štěpána

Harrachov	18:00
-----------	-------

Neděle 27.12. - Svátek Svaté Rodiny

Rokytnice/Jiz.	8:30
Jablonec/Jiz.	10:30
Poniklá	18:00

Pátek 1.1. - Slavnost Matky Boží Panny Marie

Harrachov	8:30
Rokytnice/Jiz.	10:30
Jablonec/Jiz.	12:30
Poniklá	18:00

Sobota 2.1. - podvečer 2. neděle po Narození Páně

Poniklá	18:00
---------	-------

Neděle 3.1. - 2. neděle po Narození Páně

Harrachov	8:30
Rokytnice/Jiz.	10:30
Jablonec/Jiz.	12:30

Nedělní program bohoslužeb roku 2016

Poniklá	sobota	18:00
Harrachov	neděle	8:30
Rokytnice/Jiz.	neděle	10:30
Jablonec/Jiz.	neděle	12:30





Adventní zamyšlení otce Iva

Stěží postihujeme to, co je na zemi, s námahou vysvětlujeme, co máme na dosah ruky; kdo tedy prozkoumá to, co je na nebesích? Vždyť vyšší než zvířata, menší než andělé - mezi zemí a nebem - je člověk.

Láskou dvou lidí a Božím požehnáním člověk ze země povstává. S přátelstvím lidským a Božím po zemi procházíme. Při procházení touto zemí nám čas nabízí svátky Boží blízkosti i události lidské. To, co je spojuje, je slovo „děj“ - to, co se děje.

Rozdíl je v tom, že u lidí po ději zůstává jen vzpomínka, ze které vyroste tradice - předávání vzpomínané události. U Boha však není ani minulost ani budoucnost, je jen přítomnost - to, co se děje právě teď.

Přibližují-li se vánoční svátky a my se na ně díky adventní době máme dobře připravit, pak díky tradicím máme jako věřící vstoupit - stát se součástí děje Boží tvorby světa.

Děje, který mění lidské představy o Bohu; vzpomeňme na starozákonní chrámové a vladařské představy o mesiáši a novozákonní realitu.

Děje, který nejen zkracuje vzdálenost mezi nebem a zemí, ale především vytváří blízkost na zemi mezi lidmi i Bohem.

Děje, který v zahradě naší duše vede rozum k pokoře před hranicemi lidských schopností. Zároveň vede i srdce k pokoře odvahy přimnout velikost duše v člověku.

Děje, který semínko času nechává dozrát do stromu věčnosti.

Děje, který navzdory všemu z člověka vytváří společenství rodiny, rodu i národu.

S vděčností tedy přijmeme události jeslí - místo mezi nebem a zemí, kde spočinul Bůh.

Se střídou moudrosti slavme - předávejme tradice vánočních svátků lidem.

S odvahou se staňme místem, kde se dějí - působí Boží věci na zemi a zároveň se pozemské věci pozvedají k plnosti Božího zadání.

S přáním a požehnáním všem odvážným konečně přijmout tyto svátky Božím způsobem podle návodu Božího syna. Požehnané časy.

b. Ivo



Střípky bratra Iva

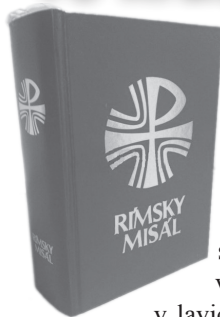
U sousedů: Nový dobrý pastýř

Vysoké nad Jizerou má od 22.8.2015 novou pískovcovou sochu Pastor Bonus (dobrý pastýř) s věnováním „Obyvatelům Vysokého nad Jizerou věnuje Dr. Josef Měchura“. Tato socha stojí na rozcestí u lyžařského vleku. Kéž tedy tento dobrý pastýř prospívá ovečkám i pastvinám.

Ivo Kvapil



To krásné...



V měsíci říjnu jsme mohli v rokytnickém kostele zažít několik milých chvil. Začalo to večerním koncertem duchovní hudby před poutí, jehož atmosféra se přenesla i na nedělní mši svatou. Bohoslužba byla velmi slavnostní; u oltáře, v lavicích i na kůru bylo mnoho lidí. V kostele byla bohatá květinová výzdoba, vonělo kadidlo a hudba vše příjemně podbarvila. Kdosi moudrý řekl, že naše duše potřebuje obřady a oslavy, a zde se naše duše mohly hojně „nasytit“. Snad i Bohu se služba věřících k jeho cti a chvále líbila, když jí tak požehnal.

V neděli 11. 10. nás čekalo v domě Božím další pěkné překvapení, týkající se misálu. Pan farář sice mohl vyměnit starý misál za nový někde v sakristii a nic nám o tom neřci, ale on to pojal jako obřad. Inspiroval se u našich bratrů židovské víry, kteří svou vděčnost a radost ze Slova Božího vyjadřují zvláštním svátkem - Simchat Tóra. Ten symbolizuje skončení ročního cyklu čtení z Tóry a započetí nového.

Před obětním stolem byly vystaveny tři knihy s Božím Slovem – Starý zákon, Nový zákon a Římský misál. Ze Starého a Nového zákona četli nejmladší a nejstarší člen bohoslužebného

shromáždění a z Misálu pak četl kněz v druhé části mše svaté. Slavnostní v ý m ě n a knih vyjádřila náležitou úctu k Božímu daru a díky tomu si to m ů ž e m e vzít více k

srdci. Zároveň jsme si mohli uvědomit, že nejenom Židům dal Bůh svůj zákon a své Slovo (viz Ž 147), ale také nám pohanům - „A tak v něm (v Kristu) smíme obojí, židé i pohané, v jednotě Ducha stanout před Otcem“ (Ef 2, 16-18). Židovství má v sobě něco krásného a my se na tom smíme podílet.

Děkujeme bratru Ivovi, že pro nás ve farnostech připravuje „duchovní pokrm“ a přitom myslí i na to, aby služba Bohu byla důstojná a krásná. Ať mu v tom Pán žehná!

I. Palmová



Oznámení

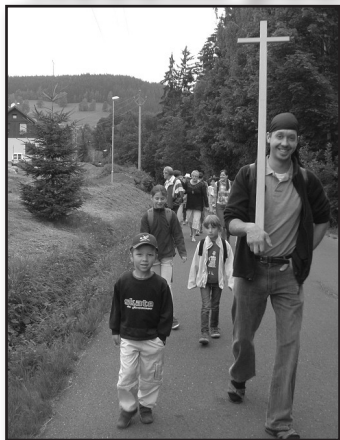
Nová rodina

S velikou radostí oznamujeme, že se nám v pátek 13. listopadu narodil syn Jakub. Děkujeme vám všem, kteří na nás v modlitbách myslíte. Vděční novopečení rodiče

Andrea a Miloš Holubcovi



Nedělní pout' do Vysokého nad Jizerou



Nechali jsme se oslovit dobrým nápadem otce Iva a vypravili jsme se v neděli 2. srpna na pěší pout' do Vysokého n. J. ke svaté Kateřině Alexandrijské. Její svátek připadá na 25. listopadu,

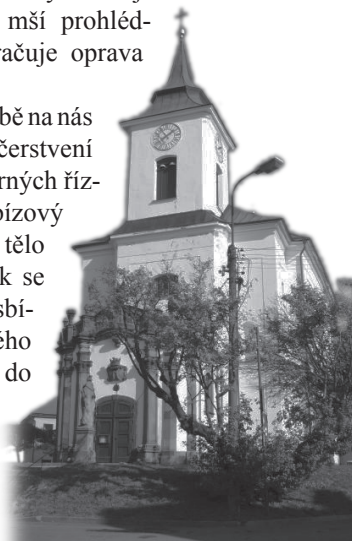
poutního kříže. Někteří z domorodých (či spíše rekreanti) na nás zvědavě pokukovali, ale vesměs nás mile zdravili.

Cestu dlouhou asi 5 km jsme zvládli za 1,5 hod., takže ve Vysokém jsme měli dostatek času si přede mši prohlédnout, jak pokračuje oprava kostela.

Po bohoslužbě na nás čekalo milé občerstvení v podobě výborných řízků a poté i rybízový koláč. Duše i tělo dostaly své, tak se nám dobře sbíhalo z Vysokého dolů zpátky do Jablonce.

Děkujeme, byla to krásná neděle.

J. Pluchová



ale takto v létě se slaví už více let.

Ráno sice začalo deštěm, ale po požehnání na cestu v jabloneckém kostele se počasí umoudřilo a spíš by nám byl déšť osvěžením, neboť se teplota venku začala rychle zvyšovat. Vyrázili jsme kolem 8. hodiny ranní v počtu asi 18 poutníků. Šli jsme volným tempem, cestou se občas zastavili a střídali se v nošení

Reportáž

Ministrantský tábor

Vyrazili jsme v úterý 30. června 2015 vlakem z Litomyšle, směr Jablonec nad Jizerou. Když jsme dojeli a ubytovali se, zahráli jsme si fotbal - týmy byly podle pokojů.

Druhý den v 7:00 jsme měli rozsvičku, mši a snídani a potom jsme vyrazili na celodenní túru k prameni Labe (cca 21 km, převýšení 700 m). Krkonoše jsou nádherné.

Třetí den jsme šli na nedaleký kopec Stráž, kde jsme se pokochali vyhlídkou a kde nám otec Adam udělal mši svatou v přírodě. Odpoledne jsme strávili na místním koupališti. Večer byl táborák a otec Ivo nám půjčil svůj minibike. Poté jsme šli do městského parku si zahrát fotbal.

Čtvrtý den jsme jeli autobusem do Harrachova. Viděli jsme Mumlavský vodopád a smočili v něm nohy. Po obědě (pizza) jsme se svezli na bobové dráze. A otec Ivo nás odvezl domů. Večer jsme měli mši se zdejší farností.

Poslední den jsme se sbalili, rozloučili a odjeli domů.

Moc se nám v Jablonci líbilo, otec Ivo byl velice sympatický a odvážný, že nám půjčil svoji motorku a střechu nad hlavou a těšíme se na jeho návštěvu naší farnosti.

Moc děkujeme otci Ivovi a místním farníkům za milé přijetí, otci Adamovi za to, že takový výlet naplánoval a uspořádal, Markovi, Pepovi Duškovi a rodičům, kteří nás na tento výlet pustili.

za všechny ministranty Matyáš a Vojta



Vzácná návštěva z Afriky

V prvním zářijovém týdnu zavítala do našich farností na pozvání otce Iva vzácná návštěva – pater Blaise Kiema ze západoafrické vnitrozemské Burkiny (Faso), dřívější francouzské kolonie Horní Volty. (Černá, Červená a Bílá Volta jsou důležité řeky, které v zemi pramení, protékají jí a v sousední Ghaně se po svém soutoku vlévají do Guinejského zálivu.)

Usměvavý otec Blaise pochází z jihovýchodní části státu, obývané převážně etnickými Mosijci, a z velkorodiny Kiema už před ním sloužilo od evangelizace země v r. 1904 několik jeho předků Bohu jako kněží. On sám je v současné době diecézním ekonomem biskupa z města Fada N'Gourma a do České republiky byl vyslán na pastorační a studijní cestu i proto, že tu mohl počítat s pomocí ze strany svého bratrance Felixe Kiemy, který u nás již několik let žije a podniká.

Otec Blaise koncelebroval v našich farnostech s paterem Kvapilem mše svaté a v Jablonci jsme díky možnosti tlumočení z

francouzštiny měli příležitost poslechnout si dvakrát i jeho kázání, zdůrazňující nezměrnou Boží štědrost a milosrdenství; ty by měly být nám věřícím pobídkou, abychom se i my dělili o hmotné a duchovní dary se

svými bližními, ať už jimi jsou naši přímí sousedé, nebo třeba žijí na druhém konci světa...

O životě křesťanů, kteří tvoří v rodné zemi otce Blaise vedle početnějších muslimů a významně tradiční africké víry asi 15% obyvatel, jsme se dozvěděli mnoho zajímavého v pátek večer 11. září na přátelském setkání na jabloncké fáře. Fotografie, které otec Blaise promítal a komentoval, nás přesvědčily o tom, že tamní křesťané umí svůj život a vztah k Bohu prožívat opravdu radostně, ačkoliv mnozí z nich žijí velmi skromně, z našeho pohledu na hranici bída. Opakovaná mnoheměsíční sucha výrazně snižují výnosy zemědělských plodin i dostupnost pitné vody a přispívají k celkové ekonomické chudobě této země. I z tohoto důvodu odchází mnoho mladých lidí do sousedních států Pobřeží slonoviny a Ghany, jejichž přírodní podmínky a poloha u Guinejského zálivu jsou zárukou větších výnosů zemědělských plodin, možnosti rybolovu, rozvinutější

mezinárodní dopravy, a tudíž i rozmanitějších pracovních příležitostí a vyšších výdělků. Otec Blaise však věří v lepší budoucnost své rodné země a sám usiluje o to, aby se heslo jeho biskupa „Boží království je mezi vámi“ v životě křesťanů stávalo viditelnou skutečností. Kež jim oběma Bůh žehná!

M.Štírová



Žehnání dopravních prostředků

Školní rok se nachyluje a v Poniklém se chystá jedna výjimečná událost. V neděli 21. června je mše sv. už ráno, protože po ní následuje svěcení nás, našich cest i dopravních prostředků, a prý i „nějaké překvapení“...

Doufám, že letos mi to vyjde a budu se také moci účastnit. Práce na starém domě i kolem něj je fůra a náš postarší zaprášený tmavomodrý „Golfík“ čeká smutně u silnice na sváteční omytí. Večer unaveně zírám na špinavé auto. Dovoluji si doufat, že mi snad „kdosi“, jako už vícekrát, pomůže před sváteční akcí.

Ráno s potěšením shledávám, že auto je čistěounké a dokonce porozkvetly i voňavé pivoňky, aby se také mohly zúčastnit. Ozdobím auto a sotva stíhám... Prostorné parkoviště u kostela už je takřka plné, ale jedno místo tu ještě je. A jéje, vedle stojí jedno „známé autíčko“, taktéž ozdobené pivoňkami. Musím se smát...

Při mši sv. páter Ivo zase zkouší, ale to nevdá, člověk by se měl jistě učit celý život. Po bohoslužbě se přesouváme ven. Aut je spousta a žehnání je krásné a rychlé. Myslím teď na ty mladé,



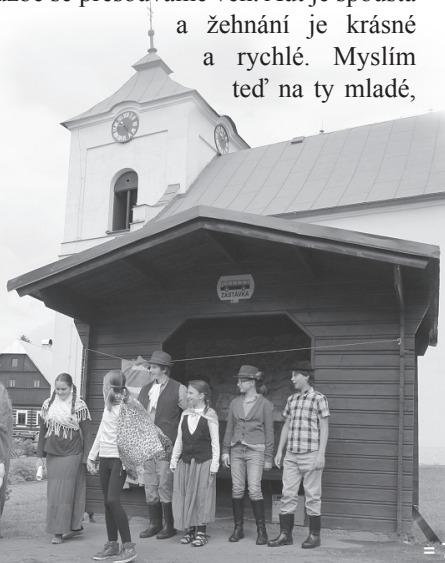
kteří riskují, a pak jejich pozemská jízda skončí předčasně... Požehnání by nás mělo motivovat, ale nezbavuje nás zodpovědnosti. Třeba vyjet včas, to je též láska k bližnímu!

Ale tu zazní hudba a už se řadí krásné mažoretky ve stejnokrojích. Vlastně je to „obraz“ - každá má své místo, je potřeba sladit se s celkem. Tak jako v životě: každý lidský tvor má své úkoly a poslání v dějinách spásy. Bůh dokáže i poškozené kamínky umístit do své „mozaiky“- tak se svěrmě jeho tvořivé všemohoucnosti.

Konečně nadešel čas překvapení! Přibližuje se jakási impozantní postava, kráčí přímo před nás... Děti volají: „Krkonoš!“ a tak se i já, ve věku babičky, s potěšením bavím při veselém příběhu, kdy Krkonoš prokoukne nepoctivost a ztrestá lakomého člověka. Když prosí vkleče o milost a za trest dostává celoživotní mini-strovní v kostele, tak už zaburácí smích. No, dětem se může tato služba zdát náročná, protože si někdy neuvědomují tu velikou výsadu být tak blízko obětního stolu.

Snad můžeme poprosit kamarády – patrony dětí v nebi. Třeba Pankráce, Víta, Dominika Savio, Marii Goretti a především Tarzicia, aby svou přímlovou pomáhali našim ministrantům i všem dětem, ať mohou zakusit v srdci Jeho blízkost a mají ve svém životě vždy požehnání!

M. Višňáková



Na cestě životem

Ti, kteří se chtěli odpoutat od materiálního všednodenního života, se mohli nechat provázet dušičkovým časem texty libanonského básníka, spisovatele a malíře Khalila Gibrana. Poslechem úryvků z jeho básnické prózy Prorok jsem v jabloneckém kostele strávila jeden krásný podvečer. Čas naplněný verši poselství moudrosti a lásky umocňoval hebký hlas fléten.

Jako připomínku nabízím několik myšlenek, abyste si třeba mohli knížku stáhnout na <http://proroctvi.sweb.cz/> a nechali se inspirovat při zastavení na cestě svým životem pro změnu v čase adventním.

• Kdo může oddělit víru od svého konání nebo od svého povolání? Kdo může před sebe rozprostřít svůj čas a říci: „To je pro Boha a to je pro mne; to je pro mou duši a to ostatní pro mé tělo?“

• *Když se modlíte, vznášíte se do výšin, kde se setkáváte s těmi, kteří se modlí přesně v tuto stejnou hodinu a s nimiž byste se jinak než v modlitbě nemohli sejít.*

• *Mluvíte tehdy, když nejste v míru se svými myšlenkami. A když už nemůžete déle setrvávat v osamění svého srdce, žijete ve svých rtech a hlas je rozptýlením a zábavou. Jsou mezi vámi taci, kteří vyhledávají možnost hovořit proto, že se bojí být sami.*

• *Milujete-li, neměli byste říkat „Bůh je v mém srdci“, ale raději říkejte „Já jsem v srdci Boha.“*

Velké poděkování patří paní učitelce Magdaleně Jarošové, panu starostovi Poniklé Tomáši Hájkovi a Madlence Jarošové za zprostředkování úžasného zážitku.

Olga Marešová

P.S. Přišlo mi líto, že přišlo tak málo posluchačů.

Hosté u nás

Jak je již milou skutečností, navštěvují a pobývají u nás na faře různí hosté se zajímavými životy. O otci - spolubratrovi Blaise Kiemovi všichni víme. Víte ale, že:



U nás na faře pobývaly také učitelky z katolické mateřské školky Sv. Klimenta z Prahy na duchovních cvičeních? (O něco později pak přijely s dětmi a jejich rodiči na prodloužený víkend a pouť sv. Václava. Pod střechou naší fary nás spalo na 44 duší.)

Víte, že u nás 22. – 23. srpna na své pouti do Kompostely přespali Irek a Angelika, poutníci z Polska? Měli za sebou 600 km po Polsku

a naše fara byla tou první v Čechách, u které zaklepalí na dveře. Po večeri, modlitbě a zahvoření pak šli spát. Ráno po snídani a mši sv. v Rokynnici, kde oba ministrovali, se vydali na další cestu cca 2800 km dlouhou. Kéž je tedy svatý Jakub dovede k sobě i Bohu.

Víte, že jsme v listopadu hostili pravidelné měsíční setkání kněží našeho vikariátu? Jsme již poslední fara našeho vikariátu, kde se scházíme včetně pohoštění a oběda na faře. Tentokrát i se zamyšlením nad Božím slovem a modlitbou za zemřelé na místním hřbitově.

PS: Komu by se chtělo od takového stolu? Kuchařky, děkujeme.

Ivo Kvapil

Návštěva Mons. Dominika Duka v Jilemnici

Ve čtvrtek 12. listopadu 2015 celebroval arcibiskup Mons. Dominik kardinál Duka OP v jilemnickém kostele mši svatou u příležitosti výročí svatořečení Anežky České a k zahájení výstavy o životě kardinála Arnošta Vojtěcha Harracha, žijícího v letech 1598 - 1667. Této slavnosti se účastnili i další představitelé církve a kněží. Celý chrám sv. Vavřince zaplnil velký počet věřících z Jilemnicka a okolí. Arcibiskup Dominik Duka připomněl v homilii příklad života sv. Anežky České a její velikost v našich dějinách. Na jejím životním příkladu a příkladu kardinála Harracha zdůraznil potřebu statečnosti v osobním životě žitém podle evangelia.

Po mši svaté následovala již zmíněná vernisáž v Erbovním sále bývalého pivovaru. Arcibiskup Dominik Duka převzal nad výstavou záštitu. Po hudebním úvodu uměleckého tria seznámil ředitel Krkonošského muzea Jan Luštinec všechny přítomné s životopisem kardinála Harracha. Dále pokračoval arcibiskup Dominik Duka. Vyzdvihl osobní postoje pražského arcibiskupa Harracha, jenž se střetával

s vídeňským dvorem v názorech o způsobu rekatolizace. Vídeňský dvůr totiž prosazoval násilnou rekatolizaci. Historie posléze potvrdila, že arcibiskupovy názory a přístup byly správné. Kdyby měl tehdy tak silnou pozici jako Moravané a mohl svůj názor o pozvolné rekatolizaci prosadit, mohlo být křesťanství v Čechách více přijímané.

Celé setkání bylo velmi příjemné a poučné. Mně osobně ukázalo a potvrdilo, jak důležité je znát historii svého národa.

Václav Nosek



Hosté u nás

Z mailu pastorační asistentky z dějvické farnosti po návštěvě v Jablonečku:

Pobyla jsem několik dnů ve vaší farnosti a s radostí vzpomínám na zážitky, které si od vás odvážím.

Přijela jsem s úmyslem načerpat sílu z vašeho kraje a nasbírat houby. To druhé jsem musela omezit jen na sledování růstu bedly na farní zahradě...

Už z dálky mě zaujala cedulka o otevřeném kostele. Otevřených dveří jsem si postupně všimla na každém kroku, ať to byla fara, farní kancelář, někdy i sakristie kostela...

Nápis na kříži: „BYL VZKRÍŠEN“ bych trvale umístila do všech kostelů! Z obou mší, kterých jsem se tady zúčastnila, číselo šzítost zvyklostí a jednota v liturgických úkonech a líbila se mi i krásná hudba a zpěv, což není samozřejmostí v našich kostelích...

Každý den jsem se z okna fary dívala na hřbitov. Zaujal mě svou radostností. Žádné vysoké kamenné zdi, nostalgické ponuré pomníky obrostlé mechem a temnými listy lesních rostlin, které znám z pražských hřbitovů.

Ráda jsem byla těch pár dnů ve vaší farnosti i krásném kraji. Děkuji za přijetí a vyprošuji požehnání.

Lenka Baštová, Praha

Rok milosrdenství

možnost vnímat vroucnost Ježíšovy lásky



„Kéž je v tomto Svatém roce církev ozvěnou Božího slova, které zní mocně a přesvědčivě jako slovo a úkon odpuštění, opory, pomoci a lásky. Ať neúnavně nabízí milosrdenství a je vždy trpělivá v poskytování útěchy a odpuštění.“

K padesátému výročí zakončení druhého vatikánského koncilu otevřel papež Svatou bránu na připomínku toho, že tehdy začala nová etapa dějin církve (nejmarkantnější změnou byla snaha mluvit o Bohu jinak, srozumitelněji). Svatou bránu v Bazilice sv. Petra a Pavla ve Vatikánu otevřel papež v úterý 8. prosince a zahájil tím Svatý rok milosrdenství. Brána zůstane otevřena až do slavnosti Krista Krále 20. listopadu 2016.

Z homilie svatého otce:

„V srdci mnohých zní otázka: proč dnes Jubileum milosrdenství? Jednoduše proto, že církev je v této chvíli velkých epochálních změn povolána nabízet mocněji znamení přítomnosti a blízkosti Boží. Tato doba není určena k roztěkanosti, ale naopak k setrvání v bdělosti a má v nás probudit schopnost hledět k tomu, co je podstatné. Pro církev je to doba opětovného nalezení smyslu poslání, které nám svěřil Pán v den Velikonoc, totiž být znamením a nástrojem Otcova milosrdenství.“

Papež ze své kompetence stanovuje možnost získat odpuštění „starých dluhů“ a získání zvláštních milostí a duchovních darů jako projev Božího milosrdenství. K tomu, abychom mohli tyto odpustky zakusit a obdržet, musíme jako projev své hluboké touhy po skutečném obrácení vykonat krátkou pouť k jedné ze Svatých bran.

Poprvé v dějinách svatých roků (předchozí Svatý rok vyhlásil Jan Pavel II. v jubilejním roce 2000) bude nabídnuta možnost otevřít Bránu i v jednotlivých diecézích, a to především v katedrále nebo v některém obzvlášť významném kostele anebo v určité svatyni, zvláště důležité pro poutníky. Na většině těchto míst, obdařených odpustkovými dobrodiními, budou též k dispozici „misionáři milosrdenství“ s papežskými zpovědními pravomocemi, které vyšle do světa na Popeleční středu.

Kde se např. otevrou brány v našem okolí a kam bychom mohli zavítat?

Hradec Králové, katedrála Svatého Ducha

13. prosince v 15 hodin

Bozkov, poutní kostel Navštívení Panny Marie

17. ledna 2016 v 10 hodin

Místem, na které už od roku 2008 putují z celé republiky poutníci k Božímu milosrdenství, je kostel Božího milosrdenství a sv. Faustiny ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě. V prosinci bude zveřejněna nabídka programu k tomuto významnému roku. O činnosti farnosti svědčí např. časopis Apoštol Božího milosrdenství, Kniha milosrdenství, Korunka k Božímu milosrdenství na rádiu Proglas každý 2., 3., 4. pátek v měsíci a mnoho dalších aktivit.

(více na www.slavkovice.cz/poute.php)

Ve světě přibývá okamžiků, u kterých nevíme, jak s nimi naložit. Dobrou inspirací jsou nám v každé chvíli slova papeže Františka. Nebuďme lhotejní k tomu, co nám říká:

„Otevřme své oči a pohledme na bídu světa, na rány tolika bratří a sester zbavených důstojnosti a nechme se vyprovokovat jejich voláním o pomoc a slyšíme ho.“

Poutě ke svatým branám jsou pro nás velkou výzvou a příležitostí. Neměli bychom ji promarnit! Využijme nový impuls k radostnějším dnům v našem životě. Věnujme se nejen sami sobě, ale i všem, kteří nás potřebují, abychom našli každý koutek, který potřebuje milost. Myslím, že by v tomto roce opravdu stálo za to uspořádat nějaké setkávání nebo společnou pouť... ☺

Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství, jak doufáme v tebe.

Veronika Palmová

Více informací ke Svatému roku milosrdenství naleznete např. na www.tisk.cirkev.cz



Modlitba papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství

*Pane Ježíši Kriste,
učil jsi nás být milosrdnými,
jako je milosrdný nebeský Otec,
a řekl jsi nám, že kdo vidí tebe, vidí Otce.
Ukaž nám svou tvář a budeme spaseni.
Tvůj láskyplný pohled
osvobodil Zachea a Matouše
z otročení penězům,
cizoložnici a Marii Magdalénu
od hledání štěstí jen ve stvořených věcech,
přiměl Petra plakat, když tě zradil,
a zaručil kajícímu zločinci ráj.
Dej, ať každý z nás
slyší tvá slova určená samařské ženě,
jako bys je říkal nám:
„Kdybys tak znala Boží dar!“
Ty jsi viditelnou tvář neviditelného Otce,
Boha, který projevuje svou všemohoucnost
nejvíce odpouštěním a milosrdenstvím:
dej, ať je církev pro svět tvou viditelnou tvář,
tvář svého Pána, vzkříšeného a oslaveného.
Tys chtěl, aby také tvoji služebníci
byli podrobeni slabosti,
a tak mohli soucítit s těmi,
kdo se potýkají s nevědomostí a omylem:
dej, ať každý, kdo se s jediným z nich setká,
zakusí, že ho Bůh očekává,
miluje a odpouští mu.
Sešli svého Ducha
a posvěť nás všechny jeho pomazáním,
aby se Svatý rok milosrdenství
stal rokem Hospodinovy milosti
a aby tvá církev s obnoveným nadšením
mohla přinášet radostnou zvěst chudým,
vyhlásit svobodu zajatým a zdeptaným
a navrátit zrak slepým.
Na přímluvu Panny Marie,
Matky milosrdenství,
o to prosíme tebe, jenž žiješ a kraluješ
s Otcem a Duchem Svatým na věky věků.*

Amen.

Knit A Square - Uplet' čtverec

Letošní Neděli Božího Milosrdenství (2. velikonoční) jsme zahájili pletení čtverců na deky pro děti do Jižní Afriky (více ve 24. čísle Našeho života nebo na www.upletctverec.wordpress.com). Charitativní projekt „Knit A Square“ pomáhá sirotkům, opuštěným dětem a dětem s AIDS. Odhaduje se, že takových dětí je v Africe kolem 15 milionů, z toho v Jižní Africe kolem 1,4 milionů. Uplést nebo uháčkovat čtverec zabere necelou hodinu a může pomoci zachránit dětský život. I to může být našim příspěvkem k Roku Božího Milosrdenství, do kterého jsme právě vstoupili.

Sešlo se na 280 čtverců, což je množství potřebné na ušití osmi dek. (Celkem bylo zpracováno 7kg příze.) Kromě toho máme ještě 5 párů ponožek a jedny návleky. Pokud ještě někdo má své výrobky doma, zaneste je prosím do kostela či na faru, v nejbližší době je budeme odesílat.

A pokud vám ještě zbývá vlna a máte chuť vyplnit nadcházející dlouhé zimní večery prací pro potřebné, můžeme i v příštím roce v této činnosti pokračovat. Děkuji všem ochotným a zručným pletačkám (možná i pletařům ☺) či háčkujícím, kteří se projektu zúčastnili.

Pán Bůh zaplať!

(Eva Holubcová)

Den dětí v minispolču

Dnešní Den dětí byl nádherný! Sešli jsme se na faře v Jablonečku. My, jakožto mládež, jsme dostali dort s pusinkami, protože přece jen jsme ještě děti. Poté jsme zkoušeli Krkonošskou pohádku „Jak chtěl Trautenberg vykrást ponikelskou tříkrálovou pokladničku“, kterou budeme za tři neděle hrát v Poniklé na žehnání aut. **TAKŽE BY BYLO VHODNÉ, ABY SE VŠICHNI ÚČINKUJÍCÍ NAUČILI TEXT!!!!!!!!!!!! A TO MYSLÍM VÁŽNĚ!!!!!!!!**

Zkouška byla za námi, a proto jsme za odměnu zašli s Aničkou Markovou do parku Pilišťata. Měla tam probíhat oslava Dne dětí, ale kvůli tomu, že celé dopoledne přšelo, se Den

dětí přesunul až na zítřek. I když už okolo byly nějaké atrakce, přece jen jsme do parku mohli jít. Každý se rozeběhl na nějakou věcičku (já třeba na houpačku...). Po půl hodince jsme se vrátili zpět, a jelikož vysvitlo sluníčko, začali jsme se honit.

Jenže pak přišla ta nejsmutnější chvíle: loučení. Ale i to jsme si báječně užili, jelikož jsme se schovali a chvíli jen tak dováděli. Naše mamky nás nemohly najít. Jen tak z legrace jsme vykoukli... a to byla pro nás ta chvíle k loučení. Ale přece jsme si dnešní den užili, protože být s partičkou dobrých kamarádů je to nejlepší, co může být!

Magda Jarošová mladší :)



Hospodin nás pozval na společnou cestu...

Již je to přes sedm let, co jsme se "shodou náhod" - my říkáme Božím řízením - seznámili přes internet. Dva zcela neznámí lidé - Jirka z Krkonoš a Lucie z dalekého Brna. Díky internetu a mobilu jsme byli v kontaktu téměř každý den. A když jsme se po roce poprvé setkali tváří v tvář, měli jsme pocit, jako bychom se znali od dětství.

Nyní víme, že celých těch sedm let nás Bůh vedl k jedinému cíli. A letos v červnu jsme dostali zřetelné pozvání na společnou cestu, a to již za tři měsíce. Během svatebních příprav jsme ještě více pocítovali Boží působení. Pokud jsme byli tvrdohlaví a chtěli mít vše po svém, naráželi jsme na spoustu komplikací. Jakmile jsme ale začali důvěřovat Hospodinu, vše šlo jako po másle a Jeho řešení bylo vždy lepší, než jsme původně chtěli. Vedl nás pomocí nejrůznějších znamení a se specifickým Božím humorem.

Například ideální restauraci pro naši svatební hostinu jsme zoufale hledali dva měsíce. Některá byla příliš stará, jiná příliš drahá, další zase stála u rušné silnice... V okamžiku, kdy jsme měsíc před svatbou naše trápení odevzdali Bohu, jsme měli během dvou hodin (!) jasno - velký kříž s Kristem na stěně restaurace byl jasným znamením. A že restaurace s příznačným názvem Stará pošta pamatuje císaře Napoleona? ...ale zato je krásně opravená do stylového luxusního podniku. ...a drahého ...ovšem ochotný hostinský nám nabídl velmi příjemné ceny. A nakonec díky uzavřenému areálu ani nevadilo, že stojí pár metrů od dálnice D1. Prostě spousta paradoxů, kterým jsme se museli zasmát!

Díky velké Boží pomoci a pomoci spousty ochotných lidí bylo tedy vše připraveno. (I když jsme ještě v pátek večer před svatbou pro nepřízeň počasí změnili místo svatebního obřadu - ale i v tom byl jistě Boží záměr.)



A tak se v sobotu 26. září v kostele sv. Jiljí v Brně Lišni stala naše Láska svátostí. Celý den jsme se cítili jako v nádherném snu, který snad ani nemůže být skutečností. Ještě následující den při nedělní mši sv. na nás dosedl nepopsatelný pocit štěstí a vděčnosti.

Jenže udělení svátosti manželské není cíl naší cesty, nýbrž začátek. A mnohdy to nebude snadná cesta. Nyní ale již víme, že stačí věřit a jít dál touto cestou.

*Jirka a Lucie
Markovi*





Je Bůh matematik?



Inspirováno knihou Maria Livia (část první)

Každá vědní disciplína má své místo v pomyslném dělení na vědy přírodní a humanitní. Přírodní vědecké disciplíny popisují pravidla a zákony,

kteřé by tu byly, i kdyby žádného lidstva nebylo. Patří mezi ně hlavně biologie, chemie a fyzika. Humanitní vědy (z anglického „human“ = „člověk“) zkoumají lidskou činnost. Popisují společnost a lidské chování. Ale také řeší základní otázku - kdo člověk je. Mezi tyto vědy patří psychologie, sociologie, filosofie, ale také politologie, ekonomie, historie a jiné. V tomto příspěvku bych se rád zamyslel nad tím, kam se řadí matematika.

Z mé zkušenosti matematiku řadí lidé rozdílného věku jinak. Dítě na základní škole by řeklo, že se učíme to, co nás učí pan učitel. On si to vymýšlí, je toho tvůrcem. Žáci nějakým pravidlům rozumí a nějakým ne. Ale jsou to pravidla. Nevidí v tom přírodu, ani logiku. Mezi lidmi to tak jednoduše chodí, že dvěma a dvěma se říká čtyři. Spiš by to byla humanitní věda.

Na střední škole se studenti dozvídají v hodinách matematiky, jak vypočítat objemy těles. Objevují matematické věty, jako je třeba Pythagorova, které můžou uplatnit na jakémkoliv místě planety. Zjišťují, jak se pomocí času a vzdálenosti dá vypočítat rychlost. Jak je vysoký strom, když znám délku jeho stínu nebo pod jakým úhlem uvidím Niagarské vodopády ze stometrové vzdálenosti. Na střední škole, pokud je učitel šikovný, vidí studenti matematiku jako vědu popisující přírodní zákony. Tak to na světě chodí a nikdo to nezmění. Součet vnitřních úhlů trojúhelníka v rovině bude 180° , i kdyby se svět zbořil.

Na vysoké škole se ovšem studenti matematiky dostávají hlouběji. Matematika popisuje přírodní zákony, má svůj aparát k popisu, ale ten bývá někdy komplikovaný. Máme-li složitý problém, vždy je možné ho dělit na jednodušší. Tak je možné matematiku rozširobovat na jednodušší a jednodušší části. Až se dostaneme k velkému množství úplně primitivních pojmů. Řecký matematik Euklides (žil na přelomu 4. a 3. století před Kristem) chtěl sepsat veškeré matematické vědění tehdejší doby. Už tenkrát by na to ale celá knihovna nestačila. A tak chtěl najít taková matematická tvrzení, která jsou úplným základem. Tvrzení, ze kterých by se všechna ostatní dala odvodit. A v geometrii se mu to podařilo. Napsal 5 vět, tzv. postulátů, které přes 2 000 let (do 19. století) byly vším, co stačilo k jakémukoliv geometrickému tvrzení. Jeho kniha Základy (kde je mnohem více, než zmíněné postuláty) byla do 19. století po Bibli nerozšířenější světovou knihou. Co jsou ty postuláty? Jsou to jednoduché vymyšlené věty, které nejde ani dokázat, ani vyvrátit. Přirozeně je přijímáme. Jsou logické. Intuice nám říká, že „tak to na světě chodí“. Například jeden postulát říká: „Každými dvěma body lze vést přímku“. Dnes víme, že tyto postuláty nevyčerpají všechny geometrické problémy, ale to nás trápit nemusí. Postuláty ve svých tvrzeních pracují například s pojmy přímka, úsečka a bod. Zvláštní je, že tyto pojmy my neumíme vysvětlit. Nejdou definovat. Viděli jste někdy někdo přímku? Sáhli jste si někdo na bod? Pokud se podíváte na nakreslenou čáru, tak to není přímka, vždyť ta čára má tloušťku. Přímka ale tloušťku nemá. Čára je jen symbolem přímky. Bod značíme běžně křížkem. Ale kdybychom si ten křížek dostatečně přiblížili, viděli bychom, že se do jednoho bodu dá nakreslit mnoho dalších. Bod



Na zamyšlení

ale nemá velikost, a přece intuitivně víme, co to je. Máme o něm v hlavě představu.

Tak, jako máme v hlavě představu o postulátech, tak ji máme i o elementárních pojmech, jako je přímka nebo bod. Přičemž ani jedno fyzicky neexistuje. Jsou to jen výplody naší mysli. Mají své logické místo. Ale jsou jen výsledkem naší představivosti. Jsou to lidské nápady. Matematika dnes je postavena na postulátech (v algebře říkáme na axiomech),

kteří jsou oproti těm Euklidovským trochu upraveny. Stojí na něčem, co neexistuje a o čem se ani nepřemýšlí. Tedy matematika pro vysokoškoláka je čistě lidským výmyslem. Tedy je humanitní. A děti na základní škole mají pravdu.

Ale jak to, že tedy popisuje přírodní zákony? Jak může to, co vytvořil člověk, pasovat na celé Boží stvoření?

Jiří Jína



Střípky bratra Iva

O něco lépe

Při modlitbách za duše v očistci je z pohledu síly modlitby moudré navštívit hřbitov. Doposud jsme pravidelně navštěvovali hřbitovy v Harrachově, Rokynici, Jablonečku a Poniklé. Letos jsme vzpomněli – či nezapomněli a poprvé se modlili i na hřbitově na Přívlace se svícemi v rukou. Na Jestřábí jsme pak zase svou modlitbu zakončili při zvonění klekání. Snad to našim zesnulým prospělo – nám to určitě neublížilo.

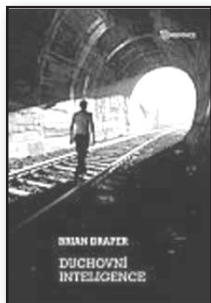
Ivo Kvapil



Přečetli jsme a doporučujeme

Brian Draper: Duchovní intelligence

(Z anglického originálu *Spiritual Intelligence: A New Way of Being* vydalo KNA 2015)



Existuje intelligence praktická, technická, sociální i emoční... ale duchovní? Autor Brian Draper (*1969) se snaží čtenáře vyburcovat z polospánku pouhého „fungování“ a zve nás na cestu hledání životní moudrosti.

„Největší objevy uděláme často v nejmenších detailech. Když příliš pátráme po obrovském zjevení nebo znameních na nebi, můžeme zmeškat to, co bylo vloženo do obyčejnosti našeho života a našich srdcí, abychom to už od začátku objevovali... někdy je to

otázka uvědomění si toho, co už nám bylo dáno.

Na naší cestě za celistvostí nastává nádherná chvíle, kdy se musíme naučit očekávat nečekané. Na tomto místě si můžeme skutečně uvědomit, kde jsme a jak věci mohou být. Přemýšlejte o tom jako o kouzlu. Mluvme o „kouzlu Vánoc“ a dovolíme si vstoupit do světa, v němž aspoň na chvíli dokážeme být otevření možnosti andělů, kteří na nebi zpívají „pokoj na zemi“, a Boha, který se stává jedním z nás, „Emanuelem“, to jest „Bohem s námi“, který se narodil do chudoby, všeho se vzdal a postupně obrátil svět vzhůru nohama.“

Magda Jarošová

Pout' v Harrachově

Je pondělí 28. září – hurá, je státní svátek a nemusí se do školy - super. Jak ale jistě všichni víte, v tento den má svátek sv. Václav, a to slaví téměř celý národ. V harrachovském kostele se koná pout'. To se tu odehrává každý rok, ale rozhodně ne s návštěvou dětí, rodičů a učitelek katolické mateřské školky sv. Klimenta z Prahy.

Ti se rozhodli, že „prodloužený“ víkend prožijí společně v Krkonoších na jablonecké faře a oslaví svatováclavskou pout' v Harrachově.

Aby oslava byla skutečně slavnostní, „někdo“ si ráno přivstál a ozdobil auta všech rodin barevnými fáborky. Samozřejmě auto pana faráře nevyjímaje. Ten, když to viděl, jásal a byl rád, že konečně někdo bere pout' poctivě se vším všudy do důsledku. Nasedl do ozdobného auta a jako první se vydal do Harrachova.

Mše proběhla v naprostém pořádku: farníci byli vzorní, děti se o totéž snažily také, ale znáte děti... Samozřejmě součástí poutní mše byla česká hymna a svatováclavský chorál. Po mši svaté bylo připraveno bohaté občerstvení: moc dobré koláčky, chlebičky, řízečky... A nebudete věřit, na pout' přišel i sám Krakonoš, neboť v jeho revíru se harrachovský kostel nachází. Měl připravené dvě pohádky. Dětem se velice líbily, a to už jen kvůli tomu, že byly originální a že místo kytíček rozhodil



Krakonoš bonbony. Pak nastala zábava pro starší obcenstvo, aneb písničky a tanečky, které nám zatančily, zahrály a zazpívaly velice hodné babičky. A na závěr byla i pohádka o Červené Karkulce v podání dětí z katolické mateřské školky svatého Klimenta v Praze.

A nakonec? „Tak už to na světě chodí: Kdo se trochu snaží, druhé obohatí.“

Tadeáš Vagenknecht

Střípky bratra Iva

A tak povstáváme

Završením oprav dvou hřbitovních křížů v Harrachově bylo jejich požehnání v úterý 17. listopadu v 13:00h. Hřbitov je v majetku města a o požehnání požádala paní starostka. I přes deštivé počasí se sešlo cca 30 lidí a byla to příjemná událost. Kéž nám tyto kříže i Boží duch mluví o důstojnosti lidského života na zemi i na věčnosti.

(Po před časem opravené a požehnané soše Jana Nepomuckého v Annenském údolí - část Harrachova - jsou dva hřbitovní kříže dalším místem, kde duch opět povstává ze země – a to i v naší zemi a na přání vedení města.)

Ivo Kvapil



Ponikelské (ne)posvícení

Když slavíme v Poniklé pouť, připomínáme si tím svátek sv. Jakuba Většího, kterému je náš kostel zasvěcen. Naproti tomu posvícení obvykle připomíná den, kdy byl daný kostel posvěcen (od té doby se v něm mohly konat bohoslužby). V našem případě se však jedná o onu pověstnou výjimku, která potvrzuje pravidlo...

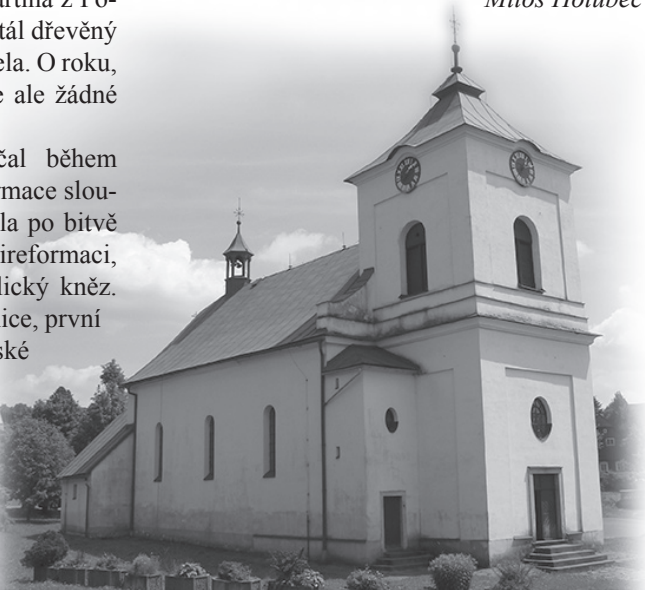
První historické zmínky o naší obci se vztahují k roku 1354 a osobě faráře Martina z Poniklé, tudíž v té době tu již patrně stál dřevěný předchůdce dnešního zděného kostela. O roku, natož dnu jeho posvěcení nemáme ale žádné informace.

Původně katolický chrám začal během 16. století v důsledku šířící se reformace sloužit protestantům. Situace se změnila po bitvě na Bílé hoře (1620) a následné protireformaci, kdy musel vesnici opustit evangelický kněz. Jak se píše v ponikelské farní kronice, první katolická mše svatá v pobělohorské době se v Poniklé dle poznámky na desce staré Bible zdejšího obyvatele Josefa Jirouše slavila až 21. září 1658 na svátek sv. Matouše. Proto se u nás od těch dob koná posvícení na sv. Matouše či v následující neděli po tomto svátku.

A to i přesto, že byl původní kostel roku 1682 nahrazen chrámem současným.

Na posvícení upomíná každoročně slavnostní bohoslužba, na kterou jsou všichni srdečně zváni. Tuto tradici v mnohých rodinách doprovází pečení posvícenských koláčů či posvícenské husy. Ať už se ale tento den rozhodnete strávit jakkoli, nezapomeňte, že ponikelské posvícení není vlastně posvícení ☺.

Miloš Holubec



Střípky bratra Iva

A proč ne?

Arcibiskupství pražské v pondělí 23. listopadu ve 14.00 slavnostně otevřelo nově zrekonstruovaný penzion „Panský dům“ v Rožmitále pod Třemšínem na Příbramsku. Slavnostního otevření se zúčastnil kardinál Dominik Duka, ředitel Regionálního operačního programu Ing. Václav Chytil a starosta Rožmitálu Ing. Josef Vondráška.

Úmyslem rekonstrukce objektu je dlouhodobá snaha arcibiskupství o přístup dobrého hospodáře, se snahou o dlouhodobý a trvale udržitelný přínos k rozvoji regionu. Setkání završila mše svatá sloužená ve filiálním kostele sv. Jana Nepomuckého při příležitosti výročí narození Jakuba Jana Ryby a následná diskuze kardinála Duky s místními občany v prostorách penzionu.

Ivo Kvapil



RNDr. Zdeňka Jakubková, CSc.

*Narozena v roce 1931
v Chocni*

Na začátek obvyklá otázka – kdy a kde jste se narodila?

Narodila jsem se v roce 1931 v Chocni svým rodičům Ladislavovi a Anně. O tři roky později se narodil ještě můj bratr Jaromír. Tatínek byl strojíř, maminka v domácnosti.

A co škola a vzdělání?

Po čtyřech třídách obecné školy a čtyřech školy měšťanské jsme s přítelkyní Evou šly do České Třebové na gymnázium. Ze dvou směrů, latinského a technického, jsme si vybraly latinskou větev. Výhodou byly jazyky – latina, francouzština a angličtina.

Po maturitě v roce 1950 jsme opět s kamarádkou šly do Olomouce na přírodovědné biennium Palackého univerzity. Po roce byl tento studijní obor zrušen, a tak jsme přešly do Prahy na Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy. Zvolily jsme si obor biologie, chemie se specializací genetika rostlin. Vzdělání jsem zakončila v r. 1955 jako promovaná biolog. Později jsem pokračovala ve studiích – kandidátská minima (1973 promoce, vrácení i titul RNDr.).

Čemu jste se věnovala v zaměstnání?

Nejprve jsem pracovala ve VÚZ v Olomouci. Pak jsem nastoupila do VÚRV v Praze na Ruzyni, kde jsem se věnovala genetické analýze a šlechtění plodin. Zde jsem pracovala až do svého odchodu do důchodu v roce 1990.

Jak to bylo a je s Vaším vztahem k Bohu?

Do kostela jsem chodila vždycky, nejdříve v Chocni s rodiči. Maminka chodila ke zpovědi každý první pátek, dále pak aranžovala květiny v kostele a tak to pro mě bylo nějak přirozené prostředí. V Olomouci jsem chodila nejraději k Mořicovi, v Praze pak na Norbertov nebo Strahov (obě farnosti vedou otcové premonstráti.) Nyní, pokud nejsem v Poniklě, ale v Praze, navštěvuji nejraději klášter sestřiček františkánek Na Petynci, v jehož blízkosti bydlím od roku 1962.

Máte nějaké oblíbené kněze?

Nejdříve ty naše choceňské - P. Beneše a později P. Purkrábka, z Prahy otce jezuitu Mála. Pak ještě vyznávám plzeňského biskupa Radkovského.

A rodina?

Svého manžela, který pocházel z Přerova, jsem potkala v horách na Slovensku Višné Ružbachy. V roce 1994 však odešel na věčnost.

Jak jste se stala Ponikelačkou?

K našim zálibám vždycky patřily hory, a tak jsme víkend co víkend s manželem jezdili do Jilemnice, odkud jsme dělali pěší výlety, a to i přes Poniklou. Zde jsme si asi před 30 lety koupili od Kousalů naši pastoušku v Dolech.

Máte ještě jiné záliby?

Již zmíněné hory, pak cestování, železnice, vážná hudba, umění, galerie...





Které země jste například navštívila?

Itálii, Francii (Bretaň, Normandie), Švýcarsko, Lichtenštejnsko.

Otázka na tělo: Na co jste ve svém životě hrdá a za co stydíte?

Stydím se za svůj fetišismus – mám spoustu drobností z výletů, kterých se nechci vzdát. A pak za nepořádek. Nejvíce se pak stydím za to, že nejsem dobrý křesťan.

Hrdá jsem na to, že jsem nikdy nebyla v partaji.

Za co jste v životě vděčná?

Za všechno (smích). Ráda vzpomínám na hybridizaci okurek nakládaček, na které jsem se aktivně podílela.

A co „temné“ vzpomínky?

S hrůzou vzpomínám, jak jsme na choceňském vlakovém nádraží chodili rozdávat válečným zajatcům polévku. Byli vyhladovělí až na kost a strašně vděční za kousek chleba.

Dělala byste ve svém životě něco lépe a jinak?

Více a lépe bych studovala jazyky – kdyby to šlo.

Z čeho máte v životě radost?

Z výhledů ze svého bytu v Praze. Z postele se koukám na klášter Premonstrátů na Strahově, z pokoje vidím sestřičkám františkánkám do klášterní zahrady. Ráda sleduji vzdělávací pořady a dodnes chodím na koncerty vážné hudby do Smetanovy síně.

Jak se máte v „Poniklém“?

Nemám si na co stěžovat. Jsem ráda za všechny famíky a denně za ně Pánu Bohu děkuji.

Stojíte na konci času a prahu věčnosti. Jak se připravujete?

Mám podanou žádost do domova důchodců v Chocni. To je příprava tělesná. Ráda bych se co nejdéle postarala sama o sebe. Stránku duchovní si neumím představit, zatím ještě nejsem připravena.

Máte nějaký sen?

Mnoho! Jedním z nich je navštívit nějakou francouzskou katedrálu – třeba v Rouen. Také bych ráda ještě navštívila Švýcarsko (zasněný pohled).

Děkujeme za nahlédnutí do Vašeho života.

rozhovor vedl O. Ivo



V našem krajském městě

Ve středu 17.11.2015 se v Liberci zúčastnili kardinál římskokatolické církve v Česku Dominik Duka, René Matoušek a další liberečtí signatáři Charty 77 vzpomínkového shromáždění u Památníku obětem komunismu a slavnostního odhalení tramvajové zastávky. Po mši, která končila státní hymnou a svatováclavským chorálem, se Duka sešel se stovkami lidí na tramvajové zastávce Rybníček, kde uctil památku 30 libereckých signatářů Charty 77. „Je důležité si uvědomit, že nezáleží na tom,

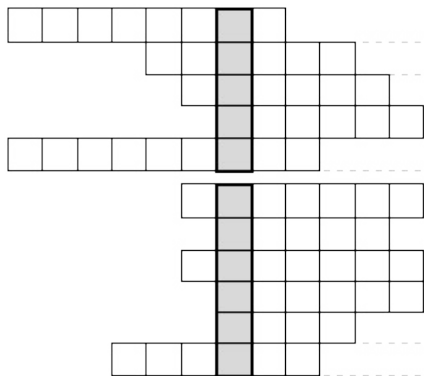
jaké má člověk povolání, hlavně když ho dělá dobře, a že nezáleží na tom, jakou má společenskou kariéru, ale jaký je člověk“. Duku na odhalení zastávky nepozvalo město náhodně; právě s René Matouškem, jedním z nejaktivnějších libereckých chartistů, jehož jméno nese nová zastávka, ho částečně pojí společný osud. Oba dva totiž v první polovině 80. let pobývali z politických důvodů ve stejném vězení – na plzeňských Borech.

Ivo Kvapil



Luštěnka

Teplý v kamnech je milá věc, ale pro pocit domova jsou důležitější... (Doplňte slova českých přísloví do hřebeny a získáte dokončení citátů.)



Co se ..., to se rádo mívá.

Humor je ... života.

... dne před večerem.

Mladí ..., staří žebráci.

Sytý ... nevěří.

Pod ... je největší tma.

Není všechno ..., co se týpí.

... nic umožnilo osla.

Komu není z hůry dáno, v ... nekoupí.

Láska ... přenáší.

Co na srdci, to na ...

Anička Marková



Citáty

„Největším štěstím v životě člověka je vědomí, že nás někdo miluje proto, jací jsme, nebo spíše přesto, jací jsme.“

(Romain Rolland)

„Nechtěj být člověkem, který je úspěšný, ale člověkem, který za něco stojí.“

(Albert Einstein)

Vtipy

Kněz v kostele říká „Příští neděli budu kázat o lži a chci, abyste si všichni přečetli sedmáctou kapitolu Markova evangelia.“ O týden později se před kázáním ptá z kazatelny, kdo všechno četl sedmáctou kapitolu. Zvednou se ruce všech přítomných. Kněz s úsměvem povídá: „Marek má jen šestnáct kapitol. Takže teď začnu kázat o hříchu lži...“

Můj Pane, myslím, že na mne můžeš být pyšný. Zatím jsem dnes nezhřešil, nezaklel, neublížil živému tvoru, neměl nemravnou myšlenku ani touhu. Jsem ti za to velice vděčný. Ale za pár minut musím vstávat, a pak asi budu opravdu dost potřebovat tvou pomoc!



Redakce

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poniklé a Rokytнице nad Jizerou. Náklad činí 150 výtisků. Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otištění prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktorka: Veronika Palmová; E-mail: palmovaveronika@gmail.com; tel.: 608 026 540

Sazba a grafická úprava: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@gmail.com; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

Uzávěrka příštího čísla: 7. února 2016